No. 2108 Zaterdag 31 Mei 1924. 41ste Jaargang

# AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

. Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: St. Elisabeth's Gasthuis.
Administratie: St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

## De Bankgulden.

De veiligstelling van den gulden heeft den laatsten tijd weer tot heel wat pennestrijd aanleiding gegeven.

Twee maanden geleden besprak mr. VISSERING, President van de Nederlandsche Bank in een artikel onder bovenstaand opschrift in het *„Haagsch Maandblad"* dit probleem.

Hij was van oordeel, dat mochten zich te eeniger tijd hier te lande eenigszins ernstige inflatieverschijnselen voordoen, de Nederlandsche Bank er toe moet overgaan, evenals thans reeds met goed gevolg bij de gemeenten geschiedt, ook tegenover den staat een rantsoeneeringsstelsel in te voeren.

Tegen die opvatting kant zich thans de heer WIBAUT; Wethouder van Amsterdam, in bovengenoemd Maandblad.

Het standpunt van mr. VISSERING, dat de bank zich het recht moet voorbehouden te beoordeelen, of nieuwe vlottende schuld van den staat al dan niet is te beschouwen als het scheppen van kunstmatige koopkracht, waardoor de waarde van het ruilmiddel zou kunnen worden aangetast, komt—aldus de heer Wibaut—hierop neer, dat de Ned. Bank zelfstandig wenscht te beoordeelen, wat als gewone en wat als buitengewone uitgaven dient te worden aangemerkt. Hiermede stelt de circulatie-bank zich in het wezen der zaak tot een macht boven ... op den gewonen ... blik een tekort op den gewonen dienst. Het is onmogelijk dit tekort op korten termijn te dekken. De Ned. Bank heeft dit, zooals de geheele natie, te aanvaarden. „Is het denkbaar dat de staat, vertegenwoordiger en drager van de volkssouvereiniteit, die krachtens zijn souvereine bevoegdheid het geldwezen en het geldverkeer binnen zijn grenzen heeft te regelen, zich bij deze regeling de ondergeschikte zou maken van de door hem zelf ter uitvoering van deze taak met belangrijke „bevoegdheden bekleede circulatiebank." De heer Wibaut acht dit niet denkbaar.

***

Intusschen is nog een derde in het strijdperk getreden.

Naar aanleiding van de bezwaren van den heer Wibaut tegen het standpunt van mr. Vissering schrijft prof. G. W. J. BRUINS in het de vorige maand verschenen nummer van *Econ. Stat. Berichten.* onder het hoofd *„Wibaut contra Vissering"* o. a. het volgende:

De verdeeling tusschen gewone en buitengewone uitgaven kan de Ned. Bank betrekkelijk onverschillig laten. Van een zich stellen van de Bank boven den Staat is dan ook in dit opzicht geen kwestie. Voor de Bank is de Staat een kredietvrager als ieder ander. Ook tegenover den Staat heeft de Bank zich de dubbele vraag te stellen, of de aanvrager voldoenden waarborg geeft en of de omvang van het krediet met het oog op de positie van de geldmarkt, den stand der wisselkoersen etc. toelaatbaar is. Wil de Bank zich niet te eeniger tijd voor een fait accompli zien gesteld, dan wel de nemers van het papier ernstig dupeeren, dan dient zij zulks te beoordeelen en haar oordeel kenbaar te maken op het moment, dat het papier gecreëerd wordt, niet waarop het haar mocht worden aangeboden.

Wil zij bovendien haar besluit effect doen sorteeren, dan is niet voldoende, dat zij het bewuste papier niet discontabel verklaart, maar ook, dat zij zorg draagt dat niet, door ander papier bij haar te herdisconteeren, voor het niet discontabele staatspapier ruimte wordt gemaakt. Hierin ... van particulieren plegen de banken van te voren zich van de discontabiliteit te vergewissen en neemt de bank zoo noodig gelijke maatregelen. Of het hierbij ooit tot een onderscheid in bank- en staatsgulden zou komen, is overigens voorshands bezwaarlijk aan te nemen. De bedragen waarom het vermoedelijk zou gaan, zijn van dien aard, dat tegen een voldoend hooge rente hiervoor wel plaats te vinden zou zijn buiten de geldmarkt in engeren zin.

* * *

Wat de heer Wibaut wenscht, vervolgt prof. Bruins, komt nu hierop neer, dat de Nederlandsche Bank zal voortgaan voor den Staat een uitzondering te maken, zoodat steeds en onder alle omstandigheden het schatkistpapier zonder meer discontabel zal zijn. De Nederlandsche Bank zou haar plicht verzaken, indien zij zich hiertoe verbond. De reeds meer genoemde fatale Duitsche saldi hebben de voornaamste oorzaak gevormd, dat tot dusver deze kwestie niet binnen het bereik der werkelijkheid is geweest. Na de verlichting, die de jongste leening zal brengen, zal dit vermoedelijk voorshands evenmin het geval zijn. Mocht het echter eenmaal zoover komen, dat het belang van de waardevastheid van het Nederlandsche ruilmiddel zich verzet tegen verdere opvoering van de door de schatkist aan de geldmarkt te stellen eischen, dan dient de Nederlandsche Bank een hooger belang van het Nederlandsche volk, wanneer zij zonder aanzien des persoons den Staat behandelt zooals zij iederen anderen kredietvrager onder soortgelijke omstandigheden behandelen zou.

De heer Wibaut meent, dat het parlement dit niet zou moeten gedoogen, en hij heeft zelfs het octrooi der Nederlandsche Bank ter hand genomen om na te gaan, op welke wijze en in welk jaar op zijn vroegst aan deze zelfstandigheid van de Nederlandsche Bank een eind kan worden gemaakt.

Afgewacht zal moeten worden, welke gedragslijn het parlement, mocht het geval zich voordoen, zal volgen. ... is, dat, mocht het Parlement in dezen den Nederlandsche Bank op zij willen kunnen zetten, dit aan het toch niet overmatig sterke vertrouwen in den gulden den genadeslag zou toebrengen.





## De Openbare behandeling
### van de Begrooting van 1925
### in den Kol. Raad.

III.

*(Vervolg.)*

De heer E. S. C. DE VEER ABRAHAMSZ verkrijgt het woord en zegt: Mijnheer de Voorz. Naar aanleiding van hetgeen de ondervoorzitter, de heer Lansberg, over bezuiniging gesproken heeft, zou ik tot het Bestuur het verzoek willen richten, om Hoofden en Directeuren van gouvernements-kantoren en inrichtingen te willen aanschrijven om te zorgen tot die verschillende kantoren en inrichtingen te verleenen aan de leden van den Kolonialen Raad en aan die leden de ter plaatse gevraagde inlichtingen te verschaffen. Hierdoor zullen de leden van den Raad beter in staat zijn om te beoordeelen waar bezuiniging wenschelijk en mogelijk is.

Aan den inspecteur van het onderwijs zou ik de vraag willen stellen hoe het tegenwoordig staat met het personeel op de Hendrik- en Wilhelminascholen. Zijn er voldoende onderwijzers en onderwijzeressen en hoe is tegenwoordig de onderlinge verhouding der onderwijzers op die scholen? Zijn er krachten in Nederland aangevraagd, die soms nog niet uitgezonden zijn?

Zooals U wel bekend zal zijn, heeft er sterke inkrimping van het personeel bij het onderwijs in Nederland plaats gehad, zoodat men m.i. nu met mindere moeite onderwijzers moet kunnen krijgen. Ik meen vernomen te hebben, dat er een onderwijzer met akte Wiskunde is aangevraagd. Is die onderwijzer hier nog niet aangekomen?

Ook over het onderhoud van de straten en kaden wensch ik het een en ander te zeggen.

In de Memorie van toelichting op de begrooting voor 1924 zegt het Bestuur in 1923, het volgende:

„Het wordt dringend noodig geoor-

## Curaçaosche Ditjes en Datjes.

Toen ik dezer dagen weer uit den treure voor de *open* brug stond te hangebassen, bolsewiekte 't heftig onder mijn schedel, schuin boven linker wenkbrauwboog, in 't departement „projets" tot heil van Curaçao, van dat mij zoo dierbaar rotsgevaarte, geroepen, voorbestemd, uitverkoren om eenmaal te schitteren als de kohinoor in het eilandensnoer van onze blauwende Caraïbische wateren.

Waarom willen de menschen me toch niet begrijpen?

Kom ik met 'n tunnel voor den dag, ze belachen me schouderschokkend. 'n Tunnel? Hoe krijgt ie 't in ze'n hersens, idioot, hyperidioot!

Met 'n zweefbrug-plan.... ze houden hun buik vast van 't lachen.

Met 'n kanaaltje, linea recta van Isla naar zee...... schei uit, jô, ik kan niet meer.

En als ik 't nu zou durven bestaan de idee te lanceeren, om steamers, die slechts hier komen olie bunkeren, buitengaats door pijpleiding van Isla naar zeekant vol te spuiten, dan zou je's wat hooren.

Rrrrrr! Hello! Spreek ik met Monte Cristo. Ja? Maak spoedig 'n kamer klaar. We gaan Jan Paul halen.

—Ik speen me daarom, terwille van den lieven vrede, dit practisch zeer goed uitvoerbaar plan, verder technisch uit te werken, en pen liever 'n „onder-de-streep" over 'n meer neutraal, 'n meer souple chapiter, b.v. over 't rijk der tonen, over klankenweelde, over de goddelijke *„Ars musica"*.

Laat ik hier eventjes deugdelijk voor anker leggen, dat 't muzikaal gebied, voor mij driekwart maagdelijk terrein is, weet van muziek zoo goed als niets.

Snap heel goed Uw verbaasde blik van: maar hoe kunt ge er dan in 's hemels naam 'n artikel over schrijven?"

Mijn goeie menschen, hoe minder je van 'n zaak af weet, des te beter, des te interessanter, kunt ge er over en spreken en schrijven.

'n Paradox?

Toch niet, lees stenograpische parlements-verslagen maar, van over zee, links en rechts aan den horizon.

En nu vol moed en route op 't muzikale pad, zoo vaak ondermijnd door mollen, en bezaaid met kruisen en valsche quinten.

**

Beende in 1920, op 'n snikheeten zomermorgen, door 't mulle zand van Schevening's duin, toen ik 'n Curaçaoschen kennis tegen 't lijf liep.

Caramba, dat is 'n reuze bof! Kerel, Piet, com bai?

Wel, Jan Paul, poco asina, lekker Curaçaosche weertje, eh?

Pyramidaal. Ben je ook hier aangespoeld om dat Opus te hooren?

Wat voor opus? Waar? Wanneer?

Vanmiddag om 4 uur in 't Kurhaus geven ze BACH'S *Matthäus Passion* of de symphonie in c-dur van Mozart, precies weet ik 't niet. Ga je mee?

Top, ik ben je man.

En we tippelden naar 't Kurhaus, deponeerden in 't loket idem zooveel voor tickets, en kregen honger.

Waar zullen we 'n stukje gaan eten?

Ja, zei Piet, de zaak is, dat ik eerst nog 'n visite moet maken bij 'n dikke vriendin van me zus, die op den ouden Scheveningschen weg woont, dicht bij 't dorp.

Wel, zei ik, dan neem je 'n tremmetje, neen, weet je wat, ik ga ook mee, krijg daar ineens 'n lumineus idee:

Zeg, stel me voor aan die dame. Dan laat ik jullie maar babbelen, luister nu en dan, met 'n allervriendelijkst pruimemondje 'n „jawel", of 'n „toch niet," al naar me 't te pas komt, tot precies 11.45.

Dan zeg ik zoo langs mijn neus weg: „Piet, excuseer me, maar 't wordt heusch onze tijd om te gaan lunchen, hoe denk je er over?

En dan, redeneerde ik heel logisch, antwoordt die vriendin van je zus natuurlijk: maar de heeren zullen me toch wel 't genoegen doen, hier te blijven lunchen, zoo maar à la fortune du pot, niet waar?

Zoo gezegd, zoo gedaan.

Alles liep of 't gesmeerd was.

We werden alleraardigst ontvangen. Piet praatte honderd uit, ik zoog pensief aan 'n nobele Wascana, en zei zoowat niets.

Eindelijk 11.45 kuchte ik 's en sprak de historische woorden: Piet, excuseer me, maar 't wordt heusch onzen tijd om te gaan lunchen; hoe denk je er over?

Wel, wel, dat spijt me nu toch affreus, klonk 't toen, enfin de heeren komen zeker nog wel 's gauw terug, niet waar, daar reken ik heusch stellig op.

En we stonden op, glimlachend buigend, en zeiden, hypocrieten die we waren, „met veel genoegen" mevrouw.

En toen eerst de deur, later 't piepend tuinhekje achter ons dicht sloeg, zei ik:

Nou, Piet, dat is me ook 'n strop! 'n Reuze-strop, Jan Paul.

Wat 'n pech!

Wat 'n poedel!

Zeg, Piet, heb je nog meer van die vriendinnen van je zus hier?

Neen, Goddank..... Kerel, ik rammel van den honger, en we zwenkten 'n restaurant in de Keizerstraat binnen, bekend voor 'r uitgezochte plats du jour.

Piet, — dit onder 't kalfsoep-lepelen—zeg Piet, weet je, wat ik wou?

Neen, Pau.

Dat die vriendin van jou zus 'ns bij me kwam tegen etenstijd, op San Willibrordo,

Wat dan?

Wat dan?

Dan zou ik ze, heelemaal niet haatdragend, inviteeren om te blijven lunchen, en dan eerst 'n hartig dividivi-soepje laten opdienen, en dan...

Dat zou je niet doen, Pau.

Niet? All right! En daarna.....

(Koor van verontwaardigde stemmen van Amigoelezers:)

Jan Paul, je hebt nu genoeg gezwamd. We eischen 't ons toegezegde geborduur op 't ragfijn musikaal stramien, en geen dividivisoeppraatjes.

Als ik ooit iets logisch, oerzuiver in de lijn van mijn opzet heb gepend, dan is 't dit.

Want wat is 'n opus en beroemd standaardwerk op musikaal gebied, zonder 'n prélude?

Welnu, ik ben nog steeds aan 't préludeeren;.....'n weinig geduld, zoo aanstonds grijp ik met beide handen in de snaren.

Na de lunch, op de pier, omkringeld door 't ons zoo dierbaar pekelnat, 'n kleintje koffie verschalkt, en toen werd 't zoetjes aan tijd om onze polyphone lusten te gaan botvieren.

In Kurhaus vestibule toonden we onze ticket aan 'n gegalonneerden reus.

Met 'n enorme worstduim wees ie naar de trap.

Naar boven?!?

Ja, zeit ie, naar boven.

Vergeef me; sputterde Piet.

Great Scott, vloekte Pau.

Boven tjokvol.

Eindelijk 'n paar onbezette stoelen, op vierde rij van af balustrade.

'r Hing 'n dikke vettige atmosfeer van nattige menschen en uitwasemende kleeren.

Toen tikte de kapelmeester.

Geloof, dat 't MENGELBERG was,

deeld met de verbetering van de stadsstraten, speciaal van die in de omgeving van de haven, over te gaan.''

Wij zijn nu een jaar verder en de Havenstraat, om maar één voorbeeld te noemen, is nog in denzelfden slechten of nog slechteren toestand dan een jaar geleden. Deze straat ligt toch ongetwijfeld in de omgeving van de haven.

Zou ik van den Directeur van Openbare Werken mogen vernemen of die korte straat hersteld zal worden en, zoo ja, wanneer?

Ook de kade van die straat, die nog geen 8 breed is, was reeds een jaar geleden in slechten toestand.

Tot mijne verwondering merkte ik na mijne terugkomst uit Nederland, dat ook die kade nog in denzelfden slechten toestand verkeert.

In de Memorie van Antwoord op het Voorloopig Verslag betreffende de thans in behandeling zijnde begrooting leest men op bladzijde 8, ter plaatse waar de straten, die voor een herstelling in aanmerking komen, worden opgenoemd, het volgende:

„Na afwerking dezer straten en wegen zullen aan de beurt komen de Scharloweg, de Penweg, de Hoogstraat e. a."

Beteekent nu die mededeeling, dat die straten b. v. in 1926, 1927 of nog later hersteld zullen worden?

M. i. kunnen die straten bezwaarlijk nog verscheidene jaren in denzelfden slechten staat gelaten worden.

In Holland heb ik al hooren praten over den achteruitgang van de straten van Curaçao en toen ik hier voet aan wal zette, merkte ik dadelijk dat b. v. de Hoogstraat in veel slechtere conditie verkeerde dan een jaar geleden.

Gaarne zou ik van den Directeur van Openbare Werken, in verband met den slechten toestand der straten,— waarover Bestuur en Raad het, volgens de gewisselde stukken, volkomen eens zijn - willen vragen of er bezwaar bestaat twee of drie straten gelijktijdig te herstellen.

Dezelfde opzichter zou dan van de eene straat naar de andere kunnen gaan om toezicht te houden, vooral als beide straten aan dezelfde zijde van de haven liggen.

Thans, Mijnheer de Voorzitter, zou ik eenige woorden willen zeggen over de buitengewone herstelling van de Handelskade. De kosten van dit werk zijn, volgens de Memorie van Antwoord op f 110.000 geraamd en op artikel 123*a* wordt, als ik dat goed begrijp, voor eersten termijn f 30.000, aangevraagd. Neemt men nu aan, dat elk jaar ongeveer hetzelfde bedrag verwerkt wordt, dan zal de kade volgens die berekening, pas 3½ jaar na het aanvangen met de herstelling, of in de tweede helft van 1928 gereed komen.

Ik hoop, Mijnheer de Voorzitter, dat ik die zaak niet goed begrepen heb, maar in elk geval wil ik zeggen, dat het bepaald noodzakelijk is, dat die kade spoedig in orde komt.

Wat moeten de vreemdelingen wel denken van Curaçao als zij deze kade, waar het handelscentrum is, in zoo'n slechten staat zien?

Even wil ik nog opmerken, dat in de Memorie van Toelichting van deze begrooting vermeld wordt, dat in 1924 een aanvang met de herstelling van de Handelskade wordt gemaakt, terwijl men in de Memorie van Antwoord lezen kan, dat, als de gelden daartoe benoodigd, beschikbaar worden gesteld, de herstelling dan zal kunnen geschieden, n. l. in 1925. M. i. stemmen de toelichtingen over de herstelling van die kade in beide Memories niet overeen.

Verder is er sprake van palen te gebruiken voor de buitengewone kadeherstelling. Alhoewel ik geen ingenieur ben, veroorloof ik mij toch de vrijheid de bescheiden opmerking te maken, dat tegenwoordig voor dergelijk werk geen palen meer worden gebruikt, doch beton.

In Havre b. v. ziet men de betonpilaren, die de palen moeten vervangen, op de kade daarvoor klaar liggen.

Voorts zou ik ook gaarne van den Directeur van Openbare Werken wenschen te vernemen hoe hij tot het groote bedrag van f 110 000,— als raming van de kosten van dit werk gekomen is.

Het verdient sterk aanbeveling, dat wanneer er zulke groote kredieten bij de begrooting worden aangevraagd, den Raad ook gedetailleerd medegedeeld wordt hoe, men tot die bedragen is gekomen, anders kan de Raad niet met kennis van zaken de gevraagde kredieten beoordeelen en voteeren.

Ten slotte nog dit, Mijnheer de Voorzitter! In de Memorie van Antwoord is er sprake van minder veilige vaart in de haven en dat ter wille daarvan groote stoomschepen zooals de „*Reliance*" buitengaats blijven.

Daar die mededeeling mij vaag lijkt, zou ik gaarne meer hierover willen vernemen.

Ik kan het Bestuur mededeelen, dat het bericht van het niet binnenkomen van de *Reliance* een slechten indruk gemaakt heeft in Nederland. Meermalen werd mij naar de juiste reden daarvan gevraagd onder opmerking, dat niet lang geleden zulke groote sommen voor verbetering van deze haven uitgeven werden. Daar de haven de ziel is van Curaçao, verzoek ik de volle aandacht van het Bestuur voor deze aangelegenheid.



## CORRESPONDENTIE VAN ST. MARTIN

Philipsburg den 6n Mei 1924.

Dezer dagen hebben de Heeren GRATIEN CANDACE, en JEAN FRANÇOIS, Gedelegeerden te Parijs voor de Kolonie Guadeloupe en de Heer BORIFAX, Voorzitter van den Kolonialen Raad op gemeld eiland, in gezelschap van den Maire, den Heer EMANUEL FLEMING, het Hollandsche gedeelte van ons eiland bezocht. Zij waren de gasten van den Heer Gezaghebber der Bovenwindsche eilanden en den Heer DR. NUNES bij wien zij dineerden. De Heer CANDACE is, naar men zegt, een beroemd redenaar, naar wiens speeches de élite van Paris geregeld komt luisteren.

— De voornaamste familiën van onze kleine maatschappij waren door Mejuffrouw SLOTHOUWER, Hoofd der school, uitgenoodigd om de opening van het nieuwe gedeelte der school bij te wonen, ten gevolge waarvan het gebouw stampvol was.

Bij het binnentreden van den Heer Gezaghebber werd 't *Wilhelmus*-lied gezongen, waarna Mejuffrouw SLOTHOUWER in 't Engelsch 't woord voerde, haar dank aan het Bestuur der Kolonie, aan den Inspecteur van 't Onderwijs en den Gezaghebber betuigde voor het volbrachte werk. Als een „*bull-dog*" zeide zij, heeft ze niet opgehouden totdat zij geslaagd was in het doen bouwen van dezen nieuwen vleugel. Zij uitte den wensch, dat binnenkort ook nog een *kindergarten*-afdeeling aan de school zou worden verbonden. Zij las ook voor een telegram dat de gelukwenschen van den Inspecteur overgebracht.

Namens het Bestuur bedankte de Heer Gezaghebber Mejuffrouw Slothouwer en verklaarde de school voor geopend, en wel onder den naam van: **Oranje-school**.

De Heer DARRELL, Methodisch Leeraar alhier, nam daarna het woord, en nadat hij aan het bestuur, den Gezaghebber en Juffrouw Slothouwer grooten lof toegebracht had, uitte hij zijn bewondering over het tegenwoordige schoolgebouw. Vergeleken met de school-inrichting op de Engelsche eilanden, waarin hij als onderwijzer werkzaam is geweest, overtrof de onze die verreweg. Hij was ook van meening dat een *kindergarten*-afdeeling hoogst noodig is. Met het bruisen en drinken van champagne werd de plechtigheid besloten.

— De Z. E. Heer VAN TEEFFELEN, pastoor van Marigot, is met verlof naar Europa vertrokken en door den Z. Eerw. Heer Pastoor Gallé vervangen. — De Hoog Eerw. Pater Vicaris LUYCKX is weer op deze drie eilanden een bezoek komen brengen.

De Eerw. Zuster Vicaria Regina is ook van haren dienstreis naar de Benedenwindsche eilanden teruggekeerd. De Eerw. Zuster Selina is van St. Eustatius hier aangekomen.

— Waarschijnlijk wordt de volgende week in de zoutpannen begonnen met den zoutoogst.



## INGEZONDEN.

Curaçao 26 Mei 1924.

Mijnheer de Redacteur,

Naar aanleiding van het naschrift van Uwe Redactie, op mijn ingezonden stuk verzoek ik U beleefd nogmaals opname van het volgende, U de stellige verzekering gevende, dat U door mij niet meer over deze, van zakelijk, persoonlijk wordende kwestie zal worden lastig gevallen.'

Mijn schrijven in uw blad van 24 Mei, handhaaf ik geheel, zonder eenige wijziging, ook datgene waarvan U meent, dat ondergeteekende minder nauwkeurig was, o. a. dat loods v. d. Hoeven de leerling was, m. a. w. het loodsen heeft geleerd van loods Beaujon.

Dit is geen fabel, doch geheel historie, nadat loods Beaujon reeds gedurende acht jaren lang te Aruba was, in den tijd, toen de goud- en phosfaatmijnen werkzaam waren, dus zeer veel groote zeilschepen Aruba aandeden, loods Beaujon dus reeds jaren praktijk had, werd hij naar Curaçao verplaatst.

Reeds een week na zijn aankomst alhier loodste hij geheel zelfstandig, hij was immers loods; toen de Heer Debrot gedurende dien tijd, eenigen tijd ziek was, moest hij zelfs geheel alleen al het loodswerk verrichten.

Na 9 maanden op Curaçao als loods op Curaçao werkzaam te zijn geweest, gaf Beaujon het voornemen te kennen naar Aruba terug te wille[n] en is het op het herhaald verzo[ek] van loods Beaujon aan den heer D[e]brot geweest, dat de heer v. d. Hoev[en] als leerling werd geplaatst; omd[at] v. d. Hoeven geen praktisch zeem[an] was, wilde de heer Debrot er ni[et] aan, hem te plaatsen.

De heer v. d. Hoeven is vervolge[ns] drie maanden leerling geweest v[an] den heer Beaujon en tevens van d[en] heer Debrot, echter het meest van d[en] heer Beaujon, daarna is de he[er] Beaujon weer loods op Aruba gewo[r]den en omstreeks September 192[.] (dus niet twee jaren geleden) we[er] hier terug gekeerd.

Vervolgens zegt Uwe Redactie, [...] het vertrek van den heer Beaujon [...] loods v. d. Hoeven 14 jaren loo[ds] geweest, en heeft door het ziek zi[jn] van den heer Debrot, in latere jare[n] bijna alle schepen alleen in en u[it] geloodst.

Mijnheer de Redacteur, hiervan [...] waar, dat loods v. d. Hoeven rui[m] 15 jaren loods en hulploods is g[e]weest, de eerste jaren te zamen we[r]kende met den heer Debrot, in 19[..] of 1914 een jaar verlof heeft genote[n] en vanaf 1 Februari 1917 alle reiz[en] te zamen met ondergeteekende hee[ft] verricht, ieder voor een gelijk dee[l] tot de komst van loods Beaujon, zo[o]dat de jaren van alleen loodsen vó[ór] 1917 moeten liggen, toen de vaart [in] de haven met nu niet is te vergelijke[n].

Wat door den heer Beaujon aa[n] boord van het SS. *Zulia* is gezeg[d] was ondergeteekende niet beken[d] doch indien waar, alleszins begrijpe[]lijk, omdat er dien dag een ze[er] sterke stroom voor de haven lie[p] en hij verantwoordelijkheidsgevoel ge[]noeg bezat, om niet én haven [...] *Reliance* er aan te wagen. (Toen d[e] *Reliance* den volgenden morgen vo[or] de haven kwam, was, zooals reed[s] gezegd, van den wal geen sterke stroom te bemerken.)

Nu nog het gezegde van den he[er] Hoek: „ons salaris" enz. Gelooft [...] nu werkelijk, mijnheer de Redacteu[r,] als een afgevaardigde van het agent[]schap met een dergelijke min of mee[r] officiëele vraag komt, hem een de[r]gelijk antwoord zou worden toege[]diend? Trouwens bedoelde Agent d[e] Heer Senior en diens zoon, hierna[ar] gevraagd, zeggen hiervan niets te we[]ten. 't Was ook weer: „naar me[n] zegt."

Wel is door mij en ook meermale[n] door de loodsen gezegd, „de loodse[n] worden in Curaçao niet betaald [in] verhouding hunner werkzaamhede[n] en de verantwoording welke zij dra[]gen," echter niet alleen ná het gev[al] *Reliance*, ook daarvóór dateert d[it] en is gelukkig onlangs in den Kolo[]nialen Raad herhaald.

Verder kan ik U officiëel als Ha[]venmeester mededeelen dat de lig[]plaats voor de *Reliance* geheel klaa[r] was, geen ander vaartuig daar plaa[ts] had genomen, en eenieder aldaar o[p] zijn post was, zelfs de militaire kap[el] was daar wachtende op de *Relianc[e]*.

Mijnheer de Redacteur, zooals i[k] ...

---

maar zeker weet ik 't niet, daar ik door 'n stuk of drie niet transparante maar wel transpireerende ruggen, 'm maar niet in 't vizier kon krijgen.

En met 'n koninklijk breed gebaar, werd 't prélude van dat machtig opus ingezet, door 'n 100 tal blazende en strijkende langlokkige artisten.

Naast en vóór ons zaten dames en heeren, één oog in 't op de maat deinende partituur, '*t* ander sentimenteel smachtend omhoog naar de rozenkleurige harptokkelende plafond-engeltjes.

Piet!

Ja, Pau.

Mooi, eh?

Schitterend!

Wil je's opsteken?

Mag niet.

Dat is me ook 'n toestand!

Ssst! Sssst! van de ons omringende in extase zijnde partituurmenschen.

We zijn uit, Piet.

Ja, Pau.

Toen ging ik 'n beetje gemakkelijker zitten, en was in no time door de zwoele hittegolven en sleepende harmonieklanken gegleden, verdwenen in 't land der droomen.

'n Venijnige por in me'n maagstreek, zeg Pau?!!

Au!!! Dat kan je wel laten!

Prachtig, eh, Piet, famoso, glorioso, nooit zoo iets gehoord op Curaçao.

Wat, kerel, je zat te maffen!

Ik te maffen? Heelemaal niet! Ben klaarwakker, de sublieme schoonheid van dat opus heeft me alleen 'n beetje overdonderd.

Maar toen er 'n honderdvijftig gerokte heeren zangers aanrukten, die precies allemaal tegelijk op commando hun monden tot splijtens toe begonnen open te sperren, toen werd 't mij te machtig, dat was heusch niet te harden.

Piet, zeg ik, ik ga er van door.

Ben je nou betoeterd?

't Kan me niet schelen, ik heb er genoeg van, ga je mee?

Vooruit dan maar!

En nooit zal ik vergeten die boosaardige blikken van een paar naast ons zittende dames op leeftijd, toen we— bruingekoonde zes-en-vijfvoeters — hoogst bescheiden opstonden en heenteenden; „zeker 'n paar van die blauwen uit Indië," lag duidelijk op hun streng contra-puntig facie te lezen.

Dat zijn nu heel precieselijk en heel gewetensvol mijn indrukken, die ik heb opgedaan bij de uitvoering van dat wereldberoemd opus.

Vindt U 't onbevredigend?

Kom nu, dan zou ik heusch bijna gaan gelooven, dat 't bij U 'n ietsje hapert aan 'n degelijke muzikale ondergrond en vergeet niet: indrukken weergeven en recenseeren, zijn niet correlatief.

* * *

Kan me niet herinneren, ooit op Curaçao 'n „Jazzband" gehoord te hebben,

In Amerika rezen ze de laatste jaren als paddestoelen uit den grond.

Of 't hier al geïmporteerd is, dat „made in U. S. product", ik hoop 't niet, en ik geloof 't ook niet, want die schetterende, boemende, loeiende klanken van zoo'n typical American Jazzband zouden onfeilbaar zeker, op de vleugelen van onze passaat gedragen zijn naar San Willibrordo, en geheel ons ezelen-heir — jalousie du métier — aan 't balken gezet hebben, wat alsnog, — ik constateer 't met kennis van zaken — niet heeft plaats gegrepen.

Wat eigenlijk een Jazzband is?

Beschrijf dat nu 's met dezelfde pen, waarmee ge zoo juist die doorwrochte verhandeling hebt geschreven over Bach's meesterstuk of Mozart c-dur symphonie, dat gaat immers niet, dat grenst aan profanatie.

Zal ik 't toch maar wagen?

Wel, all right, maar dan geheel op Uw verantwoording en akelig kort.

'n Jazzband bestaat uit 'n stuk of wat *muzikanten* met longen en spieren van staal, let wel, ik zeg geen *musici*, neem daar, please, nota van.

De koning onder hen, is de man met de groote Turksche trom.

Dat heb je in 't dagelijksch leven vaak ook.

Iemand, die handig de groote trom weet te roeren, is toch dikwerf maar de man, die de lakens uitdeelt.

't Koningschap van dien trommelman is vooral gebaseerd op z'n superioriteit in 't lawaai maken, want door z'n vaardige handen worden ook 'n paar bekkens en 'n stuk of wat autotoeters bewerkt, beknepen, met 'n behendigheid van je gewelste.

Hij doet me heusch denken aan den belleman van de Rotterdamsche kermis in de dagen van olim.

Dan komt de piano, liefst 'n senielafgetakelde vleugel met 't forto-pedaal in uitstekende conditie.

De pianist springt soms ineens van ze'n krukje in 't zenith van 'n sterk lawaaigesausde potpourri, snuit doodkalm ze'n neus, strijkt ze'n snor is op, cabrioleert 'n paar keer om ze'n oude snarenkast, en begint dan weer furieus te meppen met ze'n eeltige vingertoppen op de geelige toetsen.

'n Paar violen hooren er ook al bij, de voorkeur hebben van die vuurhouten vlijmscherp besnaarde drie dollar kastjes, die door hun zagen je onverbiddelijk kippenvel bezorgen. 'n Stradivarius slaat in dit ensembel 'n figuur als modder.

Ook 'n fluit en klarinet, liefst met stoomsyrene-allures, zijn welkom.

En als ik hier nog bijvoeg 'n nasale trombone, plus 'n fagot en 'n saxophone, dan hebben we geheel 't muzikale zootje bij mekaar.

Vreemd maar waar, als ik 'n saxophone hoor, dan denk ik steeds aan Scamp, mijn trouwen fox-terrier. Dat instrument heeft precies zoo'n jank over zich, als mijn ingezeepte Scamp in 't tobbetje Zaterdagmiddag 4.17, als Wolfie in ze'n ooren aan 't pulleken is.

En bij fagotklanken, doemt onweerstaanbaar 'n ander beest voor mijn verbijsterden geest, te weten, 'n penetrant knorrend vetgemest hollandsch varken, met 'n onderkin of zes.

Beeldt U toch in godsnaam niet in, mijn geachte Curaçaosche lezers, dat er hier op 't eiland *varkens* rondkuieren.

Dat zijn geen varkens, dat zijn schimmen van 't hammenras, dat zijn je reinste wandelende geraamten op stelten, die 'n goed figuur zouden slaan op de renbaan, maar waarvoor 'n hollandsche boer minachtend ze'n neus zou ophalen met 'n: dat is geen verken, dat is 'n hazenwind.

Wil je 'n *varken* zien en de zuivere fagot klank im-g-mol hooren, stap dan 's naar 't erf achter 't St. Elizabeth's Hospitaal, en por dan maar eventjes met je wandelstok 'n put[je] in ze'n geplooide vetrug, dan za[l je] uit die wandelende rollade 'n gelui[d] hooren opstijgen op en de top syno[]niem aan de reuzelachtige klanken, d[ie] de jazzbanders ontlokken aan hu[n] knorrende, roggelende, asthmatisch[e] fagot.

't Oorverdoovend lawaai te beschri[j]ven van 'n Jazzband in razend temp[o] in volle actie, daarvoor moet je tech[]nisch in die lijn onderlegd zijn, e[n] dat ben ik niet, ondanks mijn 3 lan[]ge jeugdjaren pianoles, waarin ik [...] helaas verpikte te studeeren.

Dat de Jazz ook al heel gauw ha[ar] entree zal doen op Curaçao, betwi[j]fel ik geen oogenblik.

Of ik dat prettig vind?

Ach, feitelijk laat 't me koud, wa[nt] zoo'n exces op muzikaal (?) gebie[d] houdt toch geen stand, vooral hi[er] niet.

En dan kunt ge verzekerd zijn, d[at] bij ontbinding van dat corps, ik '[t] bodje op de fagot zal doen. Wa[nt] wat is er poëtischer, dan 's avond[s] onder 'n cactus te zitten, en met bol[]le koonen melancholische knorknor[]retjes door de maanlicht tropennach[t] te slingeren.

Voelt U er meer voor, achter U[w] klamboe te verdwijnen, dan in 't maan[]tje onder 'n cactus te zitten?

Wel, 't spijt me, maar dan moet i[k] helaas, constateeren, dat U bijlang[e] na niet zoo muzikaal is aangelegd, a[...]

yours truly

JAN PAUL.

San Willibrordo.

29 April. 1924.

reeds bij den aanhef schreef, zal hierover door mij niet meer worden geschreven, doch ben ik persoonlijk gaarne tot iedere inlichting bereid.

Met beleefden dank,

Hoogachtend

C. HOEK

Havenmeester en loods.

*Naschrift van de Redactie.*

Zooals men weet, is de loods de HEER VAN DER HOEVEN, de vorige week naar Holland vertrokken en kan, voor zoover hij in deze zaak betrokken is, zich niet verdedigen.

De vorige maal reeds hebben wij gezegd, het te betreuren, dat deze zaak opnieuw werd opgerakeld. Daarom geven wij er de voorkeur aan het debat te sluiten, nu van weerskanten het noodige over deze aangelegenheid gezegd is.

*Geachte Redaktie.*

Met niet geringe verbazing nam ik, en zeer velen met mij, kennis van het bericht, dat voorloopig geen *Tennis*-wedstrijden zullen gehouden worden om den *Bradley Cup*, aangezien de *Cur. Sp. Cl.* haar baan daarvoor niet beschikbaar wenscht te stellen.

Er is mij ter oore gekomen, dat ook twee leden-spelers van *La Fama-Tennis-Club* voor dezen wedstrijd hadden ingeschreven.

Zou dit misschien de reden zijn?

Vermoedelijk zal men bij een onpartijdig onderzoek in die richting wel de oplossing van dit raadsel vinden. Het is toch bekend, dat ook *Isla* en *New-Port* verleden jaar tot mededinging om denzelfden beker zijn toegelaten.

Volgens mijn opvatting is het weinig sportief van den C. S. C. haar baan voor zoo'n nobelen wedstrijd te weigeren. Ik hoop, dat de commissie-leden, die zich tot nu toe als echte *sportman* gedragen hebben, een manier zullen vinden om de mededinging om den *Bradley Cup* voor de leden van ALLE *Tennis clubs* alhier zonder onderscheid open te stellen.

M. de R. acht U de tijd niet aangebroken, dat er ook op de terreinen van het *Jubileum-sportpark* op *Mundo Nobo* met medewerking van het Gouvernement eveneens een *Tennis baan* wordt aangelegd?

Ondergeteekende is bereid verdere inlichtingen omtrent het gebeurde, zooals hij deze van *officieele* zijde vernam, te verschaffen.

J. H. HERNANDEZ.



## Berichten uit de Kolonie.

### Staking van de Kolendragers.

Deze week Maandag zijn bij de firma S. E. L. MADURO & SONS de kolendragers in staking gegaan.

Om het al of niet redelijke en gemotiveerde dezer staking te kunnen beoordeelen, is een kleine uiteenzetting voor den buitenstaander noodig.

De steenkolen worden in manden hetzij op het hoofd of de schouders langs de loopplank van het schip gedragen.

De vracht is niet bovenmate zwaar, daar ook vrouwen dit werk wel verricht hebben en ook nog niet volwassen jongens aan dit werk meedoen. Wat dit werk zwaar maakt is het gestadig den geheelen dag doorwerken, natuurlijk met de gewone schafturen.

Oorspronkelijk, — maar dat is al heel lang geleden — werd voor dit werk betaald f 0.20 per 30 manden. Later 1 ct per mand en geleidelijk verhoogd, zoodat het nu 4 ct. per mand bedraagt. Een flinke werkman kan tot 400 vrachten per dag maken en verdient zoodoende 15 à 16 fl per dag. Een prachtige verdienste dus.

De haven van Curaçao heeft langen tijd den naam gehad, dat van alle havens in de West-Indië hier het vlugst kolen werden geladen.

Doch de kolendragers vormen een lastig gilde, dat zich meer door nukken en kuren dan door het gezond verstand liet leiden. Zoo gebeurde het niet zelden, dat wanneer een kolendrager een fatsoenlijk daggeld verdiend had, dat hij er tusschen uittrok en met zijn geld goede sier ging maken, ook al was er volop gelegenheid om nog veel meer te verdienen.

Om die reden is er een tijdlang met vrouwen gewerkt, op wie veel beter te rekenen viel en voor wie zulk een ruim dagloon niet te versmaden was.

Voor de Firma MADURO viel het dikwijls uiterst moeielijk, vooral wanneer méér dan één schip tegelijk kolen kwam innemen, een voldoend aantal kolendragers bij elkaar te krijgen, om het werk vlot van de hand te doen gaan. Voor een schip beteekent het een groote besparing van uitgaven, of het kolenbunkeren in één dan wel in twee dagen plaats vindt.

Wij herinneren ons, dat reeds verscheidene jaren geleden de firma Maduro de onwillige kolendragers bedreigde met automatische laadmachines voor het kolenbunkeren te zullen bestellen, indien niet beter op de medewerking der kolendragers te rekenen viel.

Ten slotte was de firma MADURO wel genoodzaakt over te gaan tot het aanschaffen van deze machinale kolenladers, toen door de enorme uitbreiding van het scheepvaartverkeer in onze haven met de ouderwetsche laadmethode geen voldoende resultaten meer konden bereikt worden.

De firma heeft na successievelijk 6 dezer apparaten in gebruik genomen.

In hoofdzaak bestaat zulk een apparaat uit een band zonder eind, die door een gasolinemotor wordt voortbewogen en waarop de kolen worden uitgestort.

Deze band brengt de kolen automatisch verder en stort ze in de laadruimte van het schip. Elk apparaat kan 40 ton kolen per uur in het ruim van de boot brengen.

Het werk der kolen dragers bestaat nu hierin, dat ze hun mand kolen slechts een paar passen ver behoeven te dragen en op dien voortloopenden band zonder eind uitstorten.

Voor dit werk wordt hun een vast dagloon van 3 gld. en bovendien nog 1 ct per mand uitbetaald.

Op Zon- en feestdagen en voor nachtwerk krijgen ze 3 gld plus 2 cts per mand uitgekeerd.

Zoo kunnen zij vast op een dagloon van minstens fl 10 rekenen.

Op deze condities weigerden de kolendragers II. Maandag verder te werken en hebben ze gestaakt.

Zij eischen 3 fl per dag plus 2 cts per mand voor gewoon dagwerk. Hun grootste gerief echter is tegen deze automatische laadapparaten en ze eischen dat de firma die weer af zal schaffen. Iets wat natuurlijk een onmogelijke eisch is, omdat zonder deze apparaten het geregelde en vlug bunkeren van zooveel schepen als tegenwoordig hier binnenkomen niet meer uitvoerbaar is.

De firma Maduro is van oordeel, dat zij geen hooger loon meer kan uitkeeren. Daar is een grens.

Zij heeft nu reeds een kapitaal van ongeveer 40.000 fl. in deze automatische laadapparaten vastgelegd, een kapitaal dat natuurlijk zeker wel een matige rente mag afwerpen, een kapitaal, waarvan wegens slijtage en onderhoud der machines een vast percentage moet afgeschreven worden.

Er is nog een ander belangrijke factor, waarop wel eens mag gewezen worden.

Tot nu toe had Curaçao voor de scheepvaart den naam van het goedkoopste kolenstation te zijn in heel de West-Indië. Met veel moeite heeft het dien naam in den laatsten tijd kunnen handhaven. Gaan de loonen nog meer stijgen, dan is de concurrentie niet meer vol te houden en worden wij door Colon, Trinidad, Saint Lucie enz. overvleugeld en zoeken de schepen een haven, die méér in hun koers ligt en waar goedkooper gebunkeerd kan worden en dan gaat dat voordeeltje voor de kolendragers en voor de haven van Curaçao verloren. Door de staking kon de Italiaansche boot *Venezuela* hier maar 500 ton in plaats van 1200 ton kolen innemen, zooals zijn plan was en gaat hij Sain Lucie het ontbrekende aanvullen.

Niettegenstaande door die automatische laadapparaten het werk der kolendragers veel lichter en gemakkelijker geworden is en zij desondanks bij het bovenvermelde tarief nog een dagloon van minstens 10 fl. kunnen besommen, weigerden zij verder te werken, eischten zij afschaffing der machinale lading en maakten van de gelegenheid tevens gebruik om bij toepassing van het oude laadsysteem één ct. méér, dus 5 cts per mand te vragen. Dit nu werd door den werkgever geweigerd. Volgens het standpunt der firma Maduro, zooals wij dat hierboven hebben toegelicht, komt het ons voor, dat de firma hiermede niet onredelijk of onbillijk gehandeld heeft.

Van de zijde der stakers is het echter billijk ook met het volgende rekening te houden.

Volgens het nieuw systeem van bunkeren is een dagloon van fl 10 wel is waar vrij hoog te noemen.

Maar men moet niet vergeten, dat de kolendragers bij de firma Maduro op niet meer dan ongeveer 20 dagen per maand vast werk kunnen rekenen. MADURO & SONS ontvangt in den laatsten tijd 5000 ton kolen per maand. Voor het *lossen* ontvangt elke kolendrager een vast loon van fl 3 per dag.

Voor het lossen van een kolenschip van 5000 ton is ongeveer 10 dagen noodig, zoodat elke drager daarvoor 10×3=30 fl. ontvangt. Voor bunkeren schiet er dan nog 10 dagen over tegen 10 fl. per dag of 10×10=100 fl. hetgeen 130 fl. per 20 dagen, dus over 30 dagen verdeeld, ruim 4 fl. loon per dag maakt.

Stelt men daartegenover, dat de peonnen of gewone daglooners op de *Isla* 1.50 fl. tot 2 fl. per dag verdienen en aan New Port in de phosphaatmijnen 1. fl of 1.50 met voeding per dag ontvangen, dan kan men niet zeggen, dat de kolendragers naar evenredigheid te weinig ontvangen.

Het is mogelijk, dat wij de zaak te eenzijdig hebben toegelicht, of eenige bezwaren der kolendragers niet kennend, over het hoofd gezien hebben. Doch dan zijn wij bereid bij nadere kennisneming, ook deze nauwkeuriger in het licht te stellen.

### Welkom.

Met het SS. *Caracas* is de Hoog Eerw Pater Vicaris M. LUYCKX van zijn visitatiereis naar de Bovenwindsche eilanden via Porto Rico Zondagmorgen teruggekeerd.

### Isla.

Dinsdagmiddag 12 uur is de nieuwe olietankboot *Julieta*, onder kapitein A. VAN ZEIJL, na een voorspoedige reis van 23 dagen via Kaap Verdische Eilanden hier binnengeloopen. Wegens de verschrikkelijke droogte en groot gebrek aan drinkwater alhier had men de tankboot geladen met 2500 ton Amsterdamsch drinkwater, dat nu hier goed van pas komt.

Aan kapt. van Zeijl hartelijk welkom in onze kolonie.

Gisteren avond is ook de andere tankboot *Martina*, onder kapt. AUSTIN binnengekomen.

### Mgr. Vuylsteke.

Naar wij vernemen, zal onze Apost. Vicaris Mgr. Vuylsteke op Dinsdag 10 Juni met het SS. *Carabobo* alhier van New York terugkeeren.

### Voetbalmatch.

Donderdag speelde Jong-Holland I met Progreso I een match op Mundo Nobo, dat eindigde met gelijk spel 1—1.

### Aruba.

Volgens *La Cruz* heeft de Heer L. C. KWARTSZ landraad van Aruba, als zoodanig ontslag genomen. De Heer Kw. is het tal van jaren landraad geweest en fungeerde meermalen als wnd. gezaghebber. Er zal dus spoedig een verkiezing moeten plaats hebben voor een nieuwen landraad.

### De langverwachte regen.

Woensdag morgen werden we op het onverwachts verrast door een korte vrij harde regenbui, die planten en boomen van de dikke stoflaag bevrijdde, weer wat frischheid in de natuur bracht, en na de maanden lange hardnekkige droogte opnieuw de hoop verlevendigde, dat het op Curaçao toch nog wel kon regenen.

Den volgenden nacht van Hemelsvaartdag kwam er nog meer. Vooral de fiksche bui vergezeld van weerlicht en donder van 4 tot 4½ uur in den morgenstond en later nog harder ten 6 uur bracht toch weer wat water in de regenbakken en vocht in den uitgedroogden grond. De temperatuur bleef daarna zeer drukkend en broeiend en belooft nog meer regen.

Voor de maand Mei, die in den regel de droogste maand van het geheele jaar pleegt te zijn, is dit een onverwacht buitenkansje.

### Ontvangen.

Een prachtig reclameboekje met platte grond van de 2 nieuwste stoomschepen *Albert Ballin* en *Deutschland* elk van 21.000 R. T. en 600 voet lang en een dito van het stoomschip *Cleveland* van 17.000 RT. en 589 voet lang. Alle drie deze nieuwe schepen zijn van de *Hamburg-Amerika-lijn* en de *United American lines (Harriman-line)*.

— Van den Heer ABRAHAM DE SOLA een reclameblaadje voor *El Protector „Coffield"* voor autobanden.

— Van den Heer EMILIO L. HENRIQUEZ alhier een wandkalender 1924 — April — 1925, reclame voor *E. Villard & Co Cognac. France.*



Overleden aan boord van het SS. Venezuela mijn lieve man, de Hoogedelgestrenge Heer

C. v. ROGGEN, Majoor Tit. O. I. L.

Officier in de Orde van Oranje Nassau met de Zwaarden.

Mevrouw de Wed. J. H. v. Roggen-v. Andel.

# BUITENLAND.

### Naastenliefde en Dierenbescherming.

1e. De vereeniging voor dierenbescherming te New-York laat alle overbodige honden en katten in een kamer gevuld met doodelijk gas, afmaken. Vóóraf worden de dieren door damesleden der vereeniging, — om de beurt belast met het dagelijksch toezicht op de viervoeters—gebaad, en vertroeteld en in een geriefelijk ingericht vertrek van de lekkerste spijzen voorzien. Alle personen aan de inrichting verbonden, moeten, op voorschrift van het reglement, zachte vilten pantoffels dragen ten einde de rust der dieren niet 't minst te storen. Om dezelfde reden mogen zij alleen op gedempten toon — en dan nog over het hoogstnoodige met elkaar overleg plegen. Van het (pijnloos) afmaken. (binnen 15 seconden) van een of ander dier draagt in de buitenwereld niemand kennis .... bebehalve de waschvrouw door de extra zending betraande batisten zakdoekjes, waarmee ze wordt verblijdt.

2e. In New-York bestaat een Doodenhuis, waarin de ter dood veroordeelde gevangenen van Sing Sing, den electrischen stoel afwachten.

In de tweede helft van December werd er feest gevierd door de gevangenen. Zij voerden een z.g. *„musical comedy"* op, onder toezicht van de *Mutual Welfare League*. Bezoekers konden toegelaten worden, tegen betaling van enkele dollars. Het is een aardig tijdverdrijf voor de gevangenen, die in het gansche jaar tusschen de hooge muren van deze vreeselijke gevangenis moeten brommen. De theatermagnaat Belasco, had gratis voor de decors en mr. Tamms voor de costumes gezord. Het bekende *„O! Lady, Lady!"* werd door de gevangenen opgevoerd. Toevallig vond deze pret plaats op denzelfden avond, waarop drie menschen ge-electrocuteerd moesten worden en wel, zoo was bepaald, om 11 uur 's avonds,

De kapel deed dienst voor schouwburg. Op honderd voet afstand ligt het beruchte Doodenhuis. zoodat de ter dood veroordeelden iederen toon en het luide gejuich uit de kapel konden hooren .... terwijl zij op de executie zaten te wachten.

Om 11 uur had de beul zooveel volt noodig, dat er niet voldoende electr. stroom over zou blijven voor de feestvierders. Toen stelde men de electrocutie uit tot 12 uur. En zoo zaten drie ter dood veroordeelden in de doodenkamer te luisteren naar de Jazzmuziek en het gelach van gevangenen en toeschouwers. En toen *„Oh! Lady, Lady!"* afgezongen was, de lichten in de kapel uitgeschakeld waren en de gevangenen naar hun cellen trokken, de bezoekers in hun auto's over den „interessanten avond" in de gevangenis kakelden, was er volop stroom, om de drie een voldoende dosis te geven en een eind te maken, aan dit lugubere wachten op den dood, in het Doodenhuis van Sing Sing ....

Bij welke zedenfilmpjes, explicatie overbodig is.

### Een pracht-uitvinding.

Draadlooze positiebepaling van een schip op zee, geschiedde tot dusverre met behulp van twee landstations, die op bekenden afstand van elkaar lagen. Beiden maten den hoek, die de richting van de ontvangen teekens met het Noorden op den kompasroos maakten en leidden daaruit de positie van het schip af.

Hoeveel gemakkelijker zou het niet geweest zijn, wanneer het schip geheel zelfstandig uit de richting van het ontvangen geluid zijn positie ten opzichte van het zendstation kon uitvinden. Aan deze oplossing stonden tot dusver drie bezwaren in den weg: 1e. De ijzermassa's van het schip, die storende aflezingen teweegbrachten; 2e. de moeilijkheid een passende ophanginrichting voor de te gebruiken raamantenne te vinden en 3e. de onmogelijkheid om slechts uit één richting te kunnen ontvangen. Deze bezwaren zijn wat de eerste twee betreft, thans door *„Telefunken"* opgelost, terwijl het derde door de resultaten der onderzoekingen van *Marconi's W. T. Cy.* op het gebied van ontvangst volgens de hartvormige figuur is ondervangen.

Bij een proefvaart, die het Duitsche stoomschip *„Panther"* op de Elbe hield, konden tal van prachtig kloppende plaatsbepalingen worden gemaakt, met een maximum foutwijzing van 0.7 graden plus of min.

Een interessante proef werd genomen met het opsporen der positie van in nood verkeerende schepen. Een gefingeerde schipbreuk had plaats, waarbij het schip in nood vooraf afgesproken signalen gaf, zonder dat het met radio-kompas uitgeruste schip de plaats van het eerste wist. Nadat de richting was bepaald, waaruit de signalen kwamen, werd de hoofdtelefoon overgereikt aan den roerganger. Deze kreeg opdracht, alleen dien koers te varen, waarin hij geen geluiden in de telefoon waarnam.

Niettegenstaande den dikken mist, kon het proefschip zonder tijdverlies worden opgespoord.

Men had ook den roerganger opdracht kunnen geven in een koers te sturen, waarbij hij een geluidsmaximum in de telefoon waarnam en de instrumenten 180 gr. om te calibreeren. De ervaring leert echter, dat een geluidsminimum zich gemakkelijker laat herkennen dan geluidsmaximum. Vandaar deze regeling.

Een nieuwe belangrijke verhooging van de velligheid ter zee!

### Tegen Ku Klux Klan.

MGR. CARROL, Bisschop van Helena in den Amerikaanschen Staat Montana, geeft thans een goed voorbeeld hoe men moet trachten — aan de gevaarlijke secte der *Ku Klux Klan* duidelijk te maken dat zij ongelijk heeft. Z. D. H. heeft volgens Kipa een openbare verklaring gegeven, waaraan we ontleenen:

„De heer EVANS, de leider der *Klan*, geeft nu toe, dat het doel dezer geheime organisatie is: de uitroeiïng der negers, joden en katholieken, en het verbod tot toelating in de Ver. Staten van alle niet-Anglo-Saksen. Natuurlijk geeft hij ook redenen voor deze onverdraagzame houding der Klan. Betreffende de katholieken zegt hij vóór alles, „dat de katholieke Hiërarchie van Amerika aan het Priesterschap in Rome (*sic.*) een meer werkelijke gehoorzaamheid in tijdelijke zaken verschuldigd is dan aan het presidentschap te Washington."

Dr. Evans moest echter weten, dat de katholieken overal slechts één wereldlijk gezag kennen en dat is de burgerlijke overheid; hij moest ook weten, dat de Goddelijke Stichter der Kerk hen heeft geleerd, tusschen wereldlijk en geestelijk gezag te onderscheiden, wanneer Hij zegt: „Geeft den keizer, wat des keizers, en Gode, wat van God is."

Ook moest hij weten, dat de Kerk, de Paus, de Bisschoppen en Priesters steeds geleerd hebben, dat het wereldlijk gezag van God komt en dat men daaraan gehoorzamen moet onder zonde en zelfs straf van eeuwige veroordeeling. Wellicht weet de heer Evans niet, wat Leo XIII in zijn encycliek over den Christelijken Staat gezegd heeft tot de katholieken der geheele wereld, dat namelijk de Staat in zijn eigen sfeer onafhankelijk is van de Kerk.

In *Satis cognitum* zegt dezelfde Paus: „Degenen, die beweren, dat de Kerk zich in wereldlijke aangelegenheden of in de rechten van den Staat inmengt, hebben òf van Haar geen begrip òf willen Haar belasteren."

Tot welke soort behoort nu dr. Evans? Wel moeilijk tot de eerstgenoemden, want hij weet heel goed, dat de Amerikaansche Katholieke Hiërarchie als vertegenwoordigster van 23 millioen katholieken de eerste religieuse gemeenschap was, die bij het deelnemen van Amerika aan den wereldoorlog den President Haar volle ondersteuning heeft toegezegd...."

Aldus mgr. Carrol, Bisschop van Helena.

# Bekendmaking.

*Het publiek wordt herinnerd aan art. 7 en 9 der Verordening van 11 April 1923 (P. B. No. 14) luidende:*

*Art. 7.*

*„Voor elken hond. waarvoor belasting is voldaan, wordt door of vanwege het hoofd of plaatselijk hoofd van politie, op verzoek van den belastingplichtige kosteloos een kenteeken uitgereikt.*

*Dit kenteeken wordt jaarlijks door den Procureur-generaal in de maand April vastgesteld.*

*Tot primo Juli blijft het kenteeken van het onmiddellijk voorafgaande belastingjaar geldig."*

*Art. 9.*

*„Het kenteeken moet door den hond duidelijk zichtbaar en aan den halsband worden gedragen.*

*„Alle honden, die op den openbaren weg, alsmede op voor den ieder toegankelijk particulier erf worden aangetroffen zonder van het vereischte kenteeken voorzien te zijn, zijn ter beschikking van de politie en kunnen, indien het noodig wordt geoordeeld, onmiddellijk worden afgemaakt."*

*„Het kenteeken zal dit belastingjaar den vorm van een kruis en tot opschrift hebben het woord „Curaçao," het volgnummer en de getallen 19 en 24."*

*„Het kenteeken is aan de hoofdwacht der politie te Willemstad verkrijgbaar.*

*Curaçao, den 7n Arril 1924.*
*De Procureur-generaal,*
*8—10 J. B. GORSIRA.*